



**ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15. — Έν δε ταίς έκπαρχ. φρ. 16. — Έν τῶν έξωτ. φρ. 25.

**Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ**

**ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΒΗΣΤΑΤΑΙ**

τῆς ἐν ταίς ὁδοίς πωλήσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν δέον νά ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ ἐφημερίς ἡμῶν συντηρεῖται ὑπό τῶν φανερῶν αὐτῆς πόρων, τῶν συνδρομητῶν δηλαδή καί τῆς πωλήσεως τῶν φύλλων. Δέν εἶναι ἐφημερίς ἔχουσα μετοχήν εἰς εἶδός τι τῶν ἐν Γερμανίᾳ λεγομένων Έρπετοκεφαλαίων (Reptilienfonds). Εἰς πᾶν ἄλλο γένος τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἀνήκομεν ἢ εἰς τὰ ἔρπετά. Όταν λοιπὸν οἱ κύριοι ἐπιστάται τῶν ἐπαρχιῶν ἀναβάλλωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν μικρῶν λογαριασμῶν τῶν ἐπὶ δύο καί τρεῖς μῆνας, ταράττουσι τὴν οικονομικὴν μας ἰσορροπίαν καί καθιστῶσι αὐτόχρημα προβληματικὴν τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου. Έάν ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀμέλεια αὐτῆ, μετὰ πολλῆς μας λύπης θά μεταβιβάσωμεν τὸν ἱσθμὸν τῆς Κορίνθου εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Αῠθηνῶν καί θά ἀναλάβωμεν ἡμεῖς τὴν τομὴν του. Τὸ βασιλείον μας — δηλαδή τὴν δημοκρατίαν μας — θά τὴν περιορίσωμεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας.

Αὐτὰ διὰ πρῶτην καί τελευταίαν φοράν.

**ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ**

Δυστυχῶς ἐξεδόθη ὁ Ζωολογικὸς Κήπος τοῦ κ. Ψαρᾶ· ἀλλ' εἰς δευτέραν ἔκδοσιν ὁ φιλότιμος οὗτος συγγραφεὺς ὀφείλει νά μὴ λησμονήσῃ νά κατατάξῃ μετὰ τῶν παχυδέρμων καί τοὺς κουμουνδουρικούς. Οὔτε οἱ χυδαίότεροι πελάται τῶν κακουργοδικειῶν ἠδύναντο νά ἐπιδείξουν τόσην ἀναίδειαν πρὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τοῦ Έθνους. Συνῆλθον, λέγει, εἰς τὴν σάλα τοῦ κ. Κουμουνδούρου, καί ἀπεφάσισαν νά θεωρήσωσιν ὡς ἀπλῶς ὑβριστικὴν καί ὄλως ἀσήμαντον τὴν ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς, δι' ἧς ἀποκηρύσσεται ἡ πορεία καί ἡ πολιτεία τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅτε ἦν κυβέρνησις ὡς **ἀντισυνταγματικῆ** καί **ἀντεθνικῆ**. Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῖς

ἐφάνη πολὺ ἐλαφρὸς· τὰ παχυδέρμα ἤθελον δυνατωτέρους νυγμοὺς διὰ νά αἰσθανθῶσι τὸ καυτήριον. Έσυνείθισαν τοιαύτην ἰδέαν νά ἔχωσι περὶ ἔθνους καί συντάγματος, ὥστε τοῖς ἐφάνη παιγνιδάκι ἂν ἡ πλειοψηφία τῆς Βουλῆς τοὺς ἐκρέμασεν ἀπὸ τὸν λαϊμὸν τοὺς τοιοῦτον μυροπίνακα. ἤθελον ἴσως νά ὁμοιάσουν κατὰ πάντα πρὸς τοὺς ἀπαγχονιζομένους ἐν Τουρκίᾳ, εἰς τὰ στήθη τῶν ὀποίων, κρεμαμένων ἀπὸ κλάδου συκῆς ἢ πλατάνου, προσκολλᾶται καί ἡ ἀτιμωτικὴ ἀπόφασις τῆς καταδίκης των.

Ἄλλὰ καί ἡ πλειοψηφία ἐπαναλαμβάνομεν ἐσφαλῆ λαθοῦσα τὸ πρᾶγμα τόσον ἐπιπολαιῶς. Οὔτε θεατρικὰς ἐπιδείξεις ἐζητοῦμεν, καθὰ λέγει ἡ Ὁρα, οὔτε καραγχιῶζ μπερντέδες, ἰδιότητος τὰς ὀποίας ἠγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε ὅτι κατέχουν οἱ περὶ τὴν Ὁραν τὸν ἀντιόν τοὺς ἐνομιζομεν πολὺ σοβαροὺς καί οὐδέποτε ἐφραγτάσθημεν νά τοῖς ἐπιζητήσωμεν ἀφορμὰς τέρψεως. Ἄλλὰ τοιαῦται βαρεῖται ἀποφάσεις δέν ξεμπερδεύονται με τὸν κ. Φιλάρετον· ἔχομεν βαθεῖν ὑπόληψιν πρὸς τὴν κοινοβουλευτικὴν δεξιότητα ἣν ἔδειξε μέχρι τοῦδε, πλὴν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης ὡς πρὸς παλαιὸν μας φίλον καί συναδέλφον· ἀλλ' ἡ κοινοβουλευτικὴ στρατηγικὴ ἔχει τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καί αὐτὰς πρέπει νά τὰς γνωρίζῃ ὁ κ. Φιλάρετος ἢ μάλλον ὁ κ. Τρικούπης· δυνατόν εἰς καλὸς ἐπιλογίαις νά γνωρίζῃ ἐπίσης καλῶς, ὡς ὁ σωματάρχης, ἐν κρίσιμῳ περιστάσει τί πρέπει νά γείνη· ἀλλ' ἡ διαταγὴ διδομένη ἀπὸ τὸν ἐπιλογίαν γεννᾷ τὸν γέλωτα· διδομένη ἀπὸ τὸν σωματάρχην, καρποφορεῖ.

Έξ ὅλου τοῦ προϋπολογισμοῦ φωτεινότερον κονδύλιον νομιζομεν τὸ τῶν 300 χιλιάδων δραχμῶν πρὸς ἐποικισμὸν μεταναστῶν Ἑλλήνων ἐκ Πόντου. Εἶναι θλιβερῶς γνωστὸν τὸ πρόβλημα τοῦ ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου. Εἶναι γνησιώτερος ἐθνισμὸς ἐναποταμιευμένος ἐκεῖ ὄχι εἰς μάκρارا τῆς Ἀκροπόλεως καί τάφους τοῦ Κουμανοῦδη,

άλλ' εις ζώντας, σφριγώντας, σπαργώντας Έλληνας. Όμιλούν σχεδόν την αρχαίαν Έλληνικήν. Η δημοτική των ποιήσις πλουσιωτάτη. Η ιστορία των, ην ο μακαρίτης Τριανταφυλλίδης εκ Τραπεζούντος έσκιγράφησεν, εκ των άσμάτων καταρτίσας, ως Πρόλογον των Φυγάδων του, ρωμαντικωτάτη' ο τόπος των ύψηλός' οι άνθρωποι ρωμαλαίοι, άστέιοι, εργατικοί, βέροντες όλίγον προς την φιληδονίαν· οι χοροί των αρχαϊκώτατοι, μεταβάλλοντες τους όρχηστάς εις αρχαίους Σατύρους. Και όμως όλος αυτός ο ραδινός ελληνισμός είναι καταδεδικασμένος—άνεκλήτως—να εξαρμενισθῆ, να εκτουρκισθῆ και πρό παντός άλλου να εκρωσισθῆ! "Ηδη θ' άπωλέσαμεν ίσως περι το ήμισυ εκατομμύριον τοιούτων άποκαυκασθέντων όμοεθνών μας! Θα τους άπολέσωμεν όλους, εάν δεν τοις άνοιξώμεν τους λειμώνας της Πελοποννήσου η τὰ όρη της Στερεάς η τους κάμπους της Θεσσαλίας. Είμεθα ο άραιότερος συνωκισμένος τόπος. Άφου οι Γερμανοί έπορθημιώσι να προκλέσωσιν ενταυθα συνοικισμόν, δια να ευχαριστηθώσιν οι όφθαλμοί του πλανοδίου Ιππότου Σιούμαν! "Ας προλάβωμεν όλας αυτάς τὰς έπορθημιώσεις συνοικίζοντες, αντί Ιταλών η Γερμανών, Έλληνας. Άφου η άποκέντρωσις του ελληνισμού μζς έφερεν εθνολογικώς και πολιτικώς τόσην βλάβην, ας δοκιμάσωμεν ηδη την συγκέντρωσιν, ας ενισχύσωμεν ηδη το λευκόν ρώσ της εστίας. "Ας φέρωμεν εδω όλας τὰς ελληνικὰς ποικιλίας, δια να εξωραίσωμεν το ελληνικόν ειδός. Συγγαίρομεν εζ εθνικής καρδίας τον κ. Τρικούπην δια το κονδυλίον των 300 χιλιάδων δραχμών. "Αλλά νομίζομεν ότι η γενναία πολιτική, ην εγκαινιάζει δια του κονδυλίου αυτού, θα ποδίσῃ, δια της άνεπαρκείας του ζητουμένου ποσού. Περὶ τοιούτων σκοπών το πνεύμα της φειδούς είναι πνεύμα όλέθριον. Η μιλέρια καταστρέφει τὰς καλλιτέρας ιδέας.

Εξορκίζομεν Βουλὴν και κυβέρνησιν να αναβιβάσῃτε

τὰς 300 χιλιάδας εις έν εκατομμύριον και να σχηματίσωσιν επιτροπήν εκ των ισχυροτέρων νοών και των τιμιωτέρων διαχειριστῶν προς επιτυχῆ διεξαγωγήν του μεγάλου αυτού έργου!

Δέν θέλομεν να είπωμεν ακόμα ότι άπέτυχε και ο νέος Διευθυντής της αστυνομίας, μαζί με τόσους άλλους μακαρίτας συναδέλφους του, εξαίρεσει δύο και μόνον, ών ο εις ζῆ καιτοι μη άστυνόμος, του **Βρατσάνου** και του **Μπούτου**. Δυναμέθα όμως από τοῦδε να διαλαλήσωμεν ότι άπέτυχεν εις την εκλογὴν των όργάνων του. Η άνικανότης και η άπειρία των πλείστων ύπαστυνόμων του ενεθάβρυναν πολλούς λωποδύτας, οίτινες, ας το είπωμεν προς τιμήν της προκατόχου αστυνομίας, είχαν κυριευθῆ υπό τρόμου και εραίνοντο καταδικασμένοι εις τον δι' άκλεψίας θάνατον. Άρκει να ύπομνήσωμεν ένταυθα ότι έν τῷ Ε'. Τμήματι δια την δραστηριότητα του τότε ύπαστυνόμου κ. Σ. Άγγελουπούλου δεν ετόλμα τὰ ζευμισθη λωποδύτης. Το τμήμα εκείνο επίσης άπήλασε και σχετικῆς καθαριότητος. Τώρα σχεδόν κάθε νύξ έχει να διηγηθῆ και το κζορθωμά της. Εις τὰς κυριωτέρας όδοῦς, την του **Σταδίου**, την του **Αϊόλου**, εκδιδίζονται καταστήματα. Ο κ. Διευθυντής πρέπει βεβχίως να γνωρίζῃ ότι και κλητῆρες πολλοί εισί συνεννοημένοι μετα λωποδυτῶν. "Επι της παρελθούσης αστυνομίας ικανοί τοιούτοι είχαν καταγγελθῆ ώρισμένως· άλλ' οι προστάται των εφάνησαν ανώτεροι του εγκλήματος. Αι "Αθηναί τώρα έμεγάλωσαν και τὰ δράματα των ευρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων εν σμικρῷ επαναλαμβάνονται και εδω. "Αρχιωλοποδύται ένοικιάζουν μικρὰ ταπισάγκα, και εκεί γίνονται τὰ διαβούλια του τάγματος και διατάσσονται αι νυκτεριναί κινήσεις των σωματων και των άποσπασμάτων. Γίνονται όλα αυτὰ χωρὶς να τὰ ξεύρουν οι άργοι κλητῆ-

ληνος, όστις ήθελεν άποτολμήσει να βεβηλώσῃ τὰ θεσσαλικὰ εδάφη.

Ταυτα γράφων γράφω εζ άγνου πατριωτικού αισθήματος εμπνεόμενος, όπως δείξω εις τους **αρχολιτάρους** των "Αθηνών που φέρονται δια της μαυρομονομανίας των της Δονκισωτικής.

**Πηλεός.**

Περιττόν να είπω μετα την ανάγνωσιν της άνω αλληλογραφίας ύπόσα άφερῆμ και μπράβο έλαβα παρὰ του Πασά, όστις κατενθουσιάσθη εζ αυτης, και πολύ περισσότερο, ότε ειδε αυτην δημοσιευθεισαν εν τῷ **Κλειοί** μετά των εζῆς ύποσημιώσεων.

«Δημοσιεύοντες την άνω εκ Λαρίσης αλληλογραφίαν «άνδρός φιλοπάτριδος όσον και φιλαλήθους, δεν δύνασθε να άποκρύψωμεν την λύπην ήμων δια τὰς γραφομένους πικράς αληθείας και ν' άποδοκιμάσωμεν τὰς βαρυείας εκφράσεις, ιδίως τὰς κατὰ των ελλήνων αξιωματικών, μεταζῷ των όποιων άνομολογοῦνται πλείστοι αξιολόγοι άνδρες. Κατ' αρχήν η **Κ.λειω** οὐδέποτε δημοσιεύει **ύβριστικὰς διατριβὰς, εξαίρετικῶς** δι δημοσιεύουσα την άνω, δηλοῖ, ότι του λοιπού δεν θέλει λαμβάνει υπ' όψιν δριμύως γεγραμμένους διατριβὰς η άνταποκρίσεις. Ταυτα χάριν της αξιοπρεπείας του ήμετέρου εφύλλου».

"Εν τούτοις εξηκολούθουν βιωῶν εν Λαρίση μπέκηκ

**ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.**

1878

(18. έριθ. 280).

"Όταν, **αξιότιμη** κύριε **Συντάκτα** της **φιλοπάτριδος Κ.λειως**, βλέπων τους πυριτιδοφόρους μαχητάς της Πλέβνας και του **Κάρς** νήστεις νυχθημερόν εργαζομένους προς άνένεργον ύχωρωμάτων περί τῆς **Λαρίσης**, ην κατέστησαν φρούριον άπόρθητον, κατὰ την όμολογίαν γεργμαῶν ανωτέρων αξιωματικῶν, αναπολῷ τὰ γελοία όχωρώματα του Πειραιώς τὰ δια της ιστορικῆς **Κοψαχείλας** του 21 εζοπλιζόμενα, οικτειρω έμαυτόν ότι έλλην εύρήθην γεννημένος.

Πεντηκοντακισχιλιοι μαχηταί, ήλιοκαεῖς, λάσια, γυμνά στήθη επίδεικνύοντες, πλημμυρούσι την **Λαρίσαν** μόνην υπό άνδρείων και έμπειροπολέμων στρατηγῶν άγόμενοι.

"Εκαστον σπάρτον της Θεσσαλικῆς παιδιάδος έγκρύπτει και μίαν λογγην φανατικού μουσουλμάνου, ετόμην να κατασχίσῃ διαμίζς τὰ στήθη του πρώτου μωρού ελ-

ρες; "Ακούομεν ότι και εις τον κ. Κοσσονάκον εκόλλησεν η ψώρα των εκτάκτων ύπαλλήλων. Υπάρχουν μάγειροι ιδιωτών πληρουόμενοι μισθῶν εκτάκτου κλητῆρος. Αυτὰ έχουν όνομα, το όποιον δεν θέλομεν να είπωμεν· έλπίζομεν ότι θα το συλλάβῃ η φιλοτιμία του κ. Διευθυντου. "Ας μην ύπομνήσωμεν επίσης προς τιμήν του και εκείνο όπερ ειπεν εις τον προσφιλή ιατρόν κ. Χρήστον Ράλλον, όστις δια της χαρακτηριζούσης αυτόν γενναίας πολιτείας ανέλαβε να καταγγείλῃ χωροφύλακα όστις εδερνε ανηλεώς με χεῖρας και πόδας πολίτην. "Όλα αυτὰ ας τὰ λησμονήσωμεν, άλλὰ τὰς νυκτερινὰς "Αθήνας να τὰς κάμωμεν βασιλειον λωποδυτῶν, αυτὸ βεβχίως δεν δύναται να το άπειτήσῃ ο κ. Κοσσονάκος παρὰ της πρωτεύουσῆς, ως θυσίαν προς τὰς λοιπάς άρετάς του. "Ορειλινι λοιπόν να λάβῃ εύρῷ κόσκιον, με πολὺ μεγάλας τρύπας, από τὰς όποιας να χωροῦν να βγοῦν και κλητῆρες και ύπαστυνόμοι, να αναλάβῃ οὕτω μέγκ κοσκίνισμα των όργάνων του, να στείλῃ εις τον διάβολον συστάσεις βουλευτικὰς, να μη κάμῃ ψωροδιακρίσεις μεταζῷ ανθρώπων του **Κουμουδούρου** και ανθρώπων του **Τρικούπην**, να εύρῃ ανθρώπους καθήκοντος, να παύσῃ τους εκτάκτους κλητῆρας, και να εκλέξῃ μεταζῷ των χρηματισάντων ύπαστυνόμων τους ικανωτέρους, να προβῆ δε και εις την σύνταξιν νομοσχεδίου προς βελτίωσιν του κλάδου του, ως άπόρριον μελετῶν της συστηθείσης πανελληνίου δέσσης των Διευθυντῶν της "Αστυνομίας, άλλως να πάρῃ το καπελάκι του και να διορισθῆ **Δικηγόρος** παρ' άπασι τοις εν "Αθῆναις δικαστηρίοις.

Να μαζευθώμεν δε όλοι οι πολιταί οι ζητουντες ασφάλειαν και υγείαν, πλην τινων Τσατσεμπόρων της **Οδοῦ "Ερμού**, των όποιων οι έλλιπεις πήχεις εθραύσθησαν επί των νώτων των, και δι' άναφορὰς μας να ζητήσωμεν τον

διορισμόν του Βουλευτου **Μεσσηνίας** κ. **Μπούτου**, ως μόνου αστυνόμου της πόλεως "Αθηνῶν, νυν και φει και εις τους αῖώνας των αῖώων.

Τουλάχιστον αυτὴ η επί της υγείας εκ τυροπονετικῶν και ασπαλάκων συνισταμένη επιτροπή δεν διατάσσει τον πολλαπλασιασμόν των κάρρων των σκουπιδιῶν; Με **τριάντα** κάρρα άδειάζει το αθηναϊκὸ σκουπιδιario; Πλὴν τούτου η αστυνομία δεν κατώρθωσε να περιορίσῃ την αίσχρᾶν συνήθειαν του να ρίπτῃ εις τους δρόμους τὰ σκουπιδια, τὰ όποια αν περάσῃ το κάρρον, τότε αφαιροῦνται! Και εστιν ιδεῖν γάτας συν ποντικοῖς και γατουδίοις και όρνοις και σκύλοις και όλοις τοῖς περωτοῖς και τετραπόδοις!

Προχθὲς ανεχώρησεν μεταβαίνων εις **Κωνσταντινούπολιν** ο εύφυῆς φίλος μας **ιατρός κ. Ι. Ζίφος** έφελκύσας την ιδιάζουσαν αγάπην και την ύπόληψιν όλων των εν **Συνεδρίῳ** συναδέλφων του δια της τόσον πρωτοτύπου ιδιοφυίας του και πρωτοτυπωτέρας ακόμα γνώσεως του. "Ο κ. Ζίφος είναι εκ των συνδεόντων πολλὴν **ιατρικὴν** πείραν με διακαθῆ προς την επιστήμην έρωτα. Είναι ο πρώτος εν **Κωνσταντινουπόλει** άποκαλύψας τῷ εκεί ελληνομῆ τὰς αρχὰς του δαρβινισμού, εξετάζει δε όλα τὰ πνευματικὰ και φρενολογικὰ φαινόμενα υπό καθαράν ύλιστικὴν και φυσιολογικὴν έποψιν. Καταγίνεται και εις μέγα σύγγραμμα περι των φαινόμενων του πνεύματος υπό την έποψιν αυτην. "Εν τῷ συνεδρίῳ ειπε πολλὰς αληθείας, τὰς όποιας άλλοι θα εδίσταζον να εκστομίσουν· διότι πρό παντός άλλου έχει το θάρρος της γνώμης του. Εις την συναναστροφήν του πράγματι σπινθηρίζει· η **γιακή** του ευθυμία αναδιδεται υπό χίλια χρώματα και

ζωή, έχων πάντοτε κατὰ τους περιπάτους μου καθασιν συνοδόν.

"Ητο **Παρκασκευή**, **Χατζήδες** δε τινες επιστρέφοντες εκ **Μεδινὰς** είχαν εξέλθει όλος σχεδόν ο τουρκικός πληθυσμός όπως τους ύποδεχθῆ εκτός της πόλεως.

— **Αἱ**, μου ειπεν ο πασσας τότε σκαπτικῶς, σήμερα εῖνε ευκαιρία να πὰς να διελέξῃς από ταις χανούμισαις ποιὰ θέλεις, που θα ήνε όλαις βγαλμέναις εζω, και γιὰ τὰ άλλα εῖνε δική μου δουλιὰ.

"Εσπευσα άμέσως εκτός της πόλεως προς άγραν της **Τουρκοπούλας** μου της όνειροπολουμένης εισέτι.

Γραφικώτατον ήτο το θέαμα των εκτός της πόλεως συναθροισθέντων τουρκων και όθωμανιδων.

Τὰ άσπρα σαρίκια των και κόκκινα φεσάκια ωμοιάζον εν κάμπο στολισμένο με χαμώμηλα και παπαρούνες.

Πέντε χιλιάδες τουλάχιστον γιασουμάκια, φερτζέδες, σαλβάρια, καφτάνια, και δεκα χιλιάδες ποδαράκια γυναικειά μέσα στα μικρὰ πασουμάκια, πέντε χιλιάδες μύταις, δεκα χιλιάδες μμάτια φεγγίζοντα, άλλαις δεκα χιλιάδες χείλη, το έν τύπτον το άλλο, επλήρουν την εκτός της **Λαρίσης** πεδιάδα.

Μεταζῷ δε όλων τούτων περιφερόμην εγώ, δεκα βήματα όπισθεν σύρων τον καθάσῃ μου εν έορτασίμῳ στολῆ.

Τὸ μμάτι μου γαῦρον κατέρωγε όλας εκείνας τὰς

δεκα χιλιάδας γυναικειά μμάτια τὰ άπαστρέπτοντα από τὰ γιασουμάκια.

Έχουν και η τουρκοπούλες τὰς πονηρίας των. Μερικαῖς καθήμεναις επί των χορτων είχαν εξηπλωμένους τους πόδας άμελῶς και άναστυμένα τὰ σαλβάρια, ώστε της κνήμης η θέα σχεδόν μέχρι γόνατος να η ελευθερα.

"Άλλοι είχαν άπορρίψει τὰ γιασουμάκια και άποκαλύψει εντελῶς τὰ πρόσωπα τὰ τόσον θελκτικὰ, τόσον γλυκέα πρόσωπα εκείνα, δι' ών κοσμούνται τὰ ήδονικὰ πρόσωπα των όθωμανιδων.

"Όταν εβλεπα τὰ έπαφροδίτως όγκούμενα εκείνα στήθη, τὰ έρυθρὰ χείλη, τὰ μαῦρα μμάτια, τους λευκοτάτους οδόντας, τὰ μεγάλα φρύδια, της ζωγραφισταῖς μύταις, τὰ τρεμουλιαχτὰ μάγουλα, τὰ παχουλά χέρια και ετι παχουλότερα πόδια, μου ήρχετο να κάμω γενικὴν έφοδον εις τον γυναικειον εκείνον σωρόν, να ληλατήσω, ν' αρπάξω και ξεσχίσω και όπου το έβγαζε η άκρα.

"Απο της αποφάσεώς μου ταύτης μ'ανεχαίτισε μόνον η ιδέα, ότι θα με σκότωναν, ενῶ εγώ ουδόλως είχαν την μωρίαν να είπω το άποθανήτω η ψυχή μου μετα των άλλοφύλων.

Να βλέπῃ τις πέντε χιλιάδας γυναικας εν παρατάξει και να μη δύναται να έχῃ οὔτε μίαν εζ αυτών, δεν δύναται να γίνη άπελπιστικώτερον πρᾶγμα, **Ταντάλου** αγωνία, **Προμηθέως** βάσανος.

εκλάμψεις. Ἐφ' ἣ και ὑπὸ πολλῶν συναδέλφων του ὀνομάσθη ἡ καρδιά τοῦ Συναδρίου. Μὰς ἐπεφόρτισε νὰ δηλώσωμεν ὅτι φεύγει καταγοητευμένος ἐξ Ἀθηνῶν ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ἀλλὰ και παρ' ὅλης τῆς κοινωνίας· ἂν και ἤθελε πλειοτέραν νὰ πνήθῃ ζῶν και ὀλιγοτέραν σκόνην νὰ ἀναπνήθῃ ἢ κοινωνία αὐτή. Τὴν πρῶτην μάλιστα ἡμέραν εἶχε παραγγίψει τὸν προσέβκαλλον ἅμα τῇ εἰς Ἀθήνας ἀνόδῳ του ὁ καυστικώτερος ἦλιος και ἡ ἀκαιδέστερα σκόνη. Ἀπηλιπσμένος ἔλθων εἰς τὸ Γραφεῖόν μας εἶπε με τὴν δυνατὴν του γλώσσαν: Ἀπορῶ με τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς πῶς δὲν ἀφίνουε αὐτὴν τὴν σκόνην και αὐτὸν τὸν ἥλιο και νὰ φύγουε! Ἀλλ' ἐπειτα ἠμέρεψε και τῶρα φεύγει ἀπὸ τὰς Σειρήνας Ἀθήνας σχεδὸν πονῶν. Τῷ εὐχόμεθα κατευόδιον και ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ σην ἀδυναμίαν εἰς τὴν κουβέρτα του, διερμηνεύομεν συνάμα τὸν πόθον πολλῶν συναδέλφων του και ὄλων τῶν γνωρισάντων αὐτόν ν' ἀφήσῃ και αὐτὸς τὴν λάσπην και τὸν ἀχρειέστερον τοῦ Ἀθηναίου κωνιορτὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, και νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐνταῦθα τὴν σκηνὴν τῶν χαριτολογιῶν του.

Δὲν πιστεύομεν ὁ κ. Καραπάνος ν' ἀπαλλαγῇ τόσο ὀλίγονα τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου του Ἀμβροάζη, ὅστις ἰδοὺ τί γράφει ἡμῖν ἐξ Ἄρτας: «Μὰθε, φίλε μου, ὅτι οἱ ἐλλογοεῖς μου με ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδέστερα, ἀπειτοῦσι νὰ ἐκτεθῶ και πάλιν, και περιμένουσιν ἀνυπομῶως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν διὰ τῆς ἐλευθέρως και εἰλικρινούς ψήφου των θὰ με σταλιωσιν αὐτὴς ἀντιπρόσωπόν των λέγουσι δὲ μεταξὺ των διὰ τῆς ἀπλής, πλὴν εἰλικρινούς γλώσσης των: «ὦρὲ παιδιὰ! Και ἐκατὸ φοραῖς ἂν μὰς τὸν ἀκυρώσουν τὸν βουλευτὴ μας, ἐμεῖς ἄλλαις ἐκατὸ θὰ τὸν στελιώμε πάλιν. Νὰ ἰδοῦμε, τί θὰ κάνουν, ὅσφ πῶ νὰ ἀποστάσουν!» Και τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ ἔλθῃ

μὲ πανοπλίαν πιστοποιητικῶν ὅτι εἶναι ὑπὲρ τὰ τρίακοντα γεγονῶς και ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀγορεύῃ ἡμερονύκτια δλόκληρα ἐναντίον τῶν καταπίσεις του Καραπάνου Βέη κατὰ τῶν πτωχῶν ἀγροτῶν.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι μαντεύομεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀμβροάζη ὅτι θὰ ἐκκολληθῇ ὁ Ἕλλην Πάρνελλ τῶν Ἀρτινῶν Ἱρλανδῶν.

Ἦτο σπαραξικάρδιον! Ὁ κ. Δεληγιάννης με ὄλον τὸ κόμμα του, εἰς ἐκδρομὴν εἰς Κουκουδάουνας ἐπιβαίνων αὐτὸς και τὸ κόμμα του μῆας και μόνης ἀμάξης!

Ὁ πρῶν ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν περιεργάζετο τὰ παράθυρα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Πετριναῖ. Δύο οἱ ὄποιοι τὸν εἶδον:  
— Τί κάνεις;  
— Τί κάνεις! Ὁ ἄνθρωπος θὰ πάρῃ παπούτσι!  
— Μὰ δὲν τοῦ τᾶχουν δῶσει σ' τὸ χέρι!

Διὰ τὸ ταχυδρομεῖον ἔχομεν φκίνεταί ἀκόμα χειμῶνα βαρύν· ἀπὸ μηνὸς ἢ μετὰ τοῦ Σερωγρίου συγκοινωνία γίνεται ἀκόμα διὰ θαλάσσης, ἐνῶ πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἢ διὰ ξηρᾶς ἀποστολῆ τῶν ταχυδρομικῶν φακέλων, ἀφοῦ τὰ ταχυδρομεῖα τῆς ξηρᾶς λειτουργοῦσι τακτικώτατα τετράκις τῆς ἑβδομάδος!

Πιστεύομεν ὅτι αἱ παρατηρήσεις ἂς ἐκάστοτε κάμνομεν πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομειῶν ἐπι-

Ὁλα μοῦ ἔπταιον ἐκείνην τὴν ἡμέραν.  
Τὸ φεσάκι μου στραβώσε, στράβωσε, ἐκρεμάσθη σχεδὸν εἰς τὸ ἕνα αὐτὶ μου.  
Τὰ κομπολόγια μου τὰ ἔσπασα και ἐσπειρα τοὺς κόκκους αὐτῶν μετ' ἀνακακτῆσεως εἰς τὸ ἔδαφος.  
Ἀπὸ τὸ πολὺ στρίψιμο ὀλίγον ἔλειψε νὰ κόψω τὸ μουστᾶκι μου.  
Ἐκτυποῦσα τὰς πέτρας με τὰ παπούτσά μου και ἔφτιανα σιγάρα ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅπερ μὴλίς εἶχον ἀνάξει, ὡς και αὐτὸν τὸν ὑπασπιστὴν μου καθάσῃν κατῆντησα νὰ τὸν διώξω.  
Ἦρχισα νὰ φεύγω ὡς ὁ Λῶτ τὴν καταστροφὴν τῶν Σοδόμων και Γομόρων τοῦ γυναικεῖου ἐκείνου σωροῦ, χωρὶς νὰ στρέψω οὔτε βλέμμα ὀπισθεν.  
Εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἐν ἣ ἐπεκράτει σχεδὸν ἐρημία και ἐπῆρα τυχαίως τὰ στενοσόκακα.  
Ψίτ! ἠκούσθη φωνὴ τις ἀπὸ ἕνα καφάσι. Αἱ τουρκοπούλες εἶνε πολὺ τολμηρότεραι ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας.  
Στρέψω τὸ ὄμμα πρὸ τὰ ἄνω, βλέπω, και τί νὰ ἰδῶ;  
Ἦτο ἄγγελος, χερουβὶμ, σεραφὶμ, οὐρί, Κνιδία, Ἀφροδίτη, θεὰ, τί ἦτο τέλος πάντων ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον ποῦ εἶδα, δὲν εἰξεύρω.  
Τὰ ἔσπελα και μαῦρα καλλιὰ τῆς ἐκρέμοντο ἐνθεν και ἐνθεν τοῦ προσώπου τῆς ἀτμηλώς, ἦτο δὲ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο στρογγύλον, βρόδχρον, με κατὶ μμάτια ποῦ ἔρριπτον σαίτιας. Ἐνόμизα, ὅτι ἀπὸ τὸ στοματάκι τῆς

ἔσφρον κρίνοι και τριαντάφυλλα. Τὸ χερσάκι τῆς, παχουλὸ παχουλὸ, ὡς μικροῦ νηπίου, ἐσχημάτιζε παρὰ τὸν καρπὸν δίσλαις ὡς τραχιλιὰ, και, ὕψιστε θεε, εἶχε τὸ στήθος ἡμίανοικτον, ζεθληλυκωμένο, ξεκούμωτο, ἀνοιγμένο, γυμνὸ, πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ τέλος πάντων, δηλαδὴ ἔτσι μοῦ ἐφάνη, διότι καλὰ καλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἰδῶ τίποτα, καθόσον σὺν τῷ ψίτ, ἐγένετο και ἀφαντος ἢ θεὰ μου ἐκείνη  
Ἐμεινα χάσκων με τεταμένους πρὸς τὰ ἄνω ὄφθαλμοῦς και σταυρωμένα χέρια.  
Δὲν εἰξεύρω πόσην ὥραν ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, ὅποτε ἢ αὐτὴ κεφαλὴ προέκυψεν ἐκ τοῦ παραθύρου.  
Μὲ γλυκύτατον, ὡς ζεφύρου αὖρα, μειδίαμα εἰς τὰ μικρὰ κοράλλινα τῆς χεῖλην πλανώμενον, μοῦ εἶπεν ἢ κόρη ἢ ἄγγελικὴ.  
— Τί στέκεις;  
Τί στέκω; Και δὲν με ἐρωτοῦσε καλλίτερα ἂν μποροῦσα νὰ φύγω; Ἦμουν ἐκεῖ κερφωμένος, ὡς ληστῆς ἐπὶ σταυροῦ, ἀλυσοδεμένος ὡς Προμηθεὺς δεσμώτης.  
Ὁ τόπος ὃν ἐπάτουν τὰ πόδια μου ἦτο ὁ Γολγοθᾶς.  
Ἦ τουρκοπούλα μου, ἢ φερσί γνωρίζουσα τὰ ρωμαϊκά, εἶχε τὴν ἡμέρον ἐκείνην ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, ἐνεκα τῆς ἐξόδου πάντων και πασῶν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς τῷ πατρικῷ ἐνυπαρχόντων ὄντων πρὸς ὑπόδοχὴν τῶν Χατζίδων.  
Ἀπῆλθον και ἐξελθὼν τῆς πόλεως ἠξιάμην πρὸς τὴν

τῇ θάσει παραπόνων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ ἐκ τῆς πρωτεύουσας λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν εὐμενῶς, διότι μεταξὺ τοῦ τύπου και τῆς διοικήσεως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πλήρης συνάφεια. Αὐτὸ θὰ πῆ ἐλευθέρως πολιτεύεσθαι και κυβερνᾶσθαι. Ὁ κ. Μανδύλας μάλιστα, ὃν τόσοσν θερμῶς ὑπεστήριξεν ὅλος σχεδὸν ὁ τύπος, ὄφειλε νὰ μὰς ἀκούῃ περισσότερον χάριν τοῦ σκοποῦ ὃν προτιθεταί.

Ἐν τῷ Αἰῶνι ἐδημοσιεύθη ἢ ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωσθεῖσα τόσοσφ σαφῆς και ἐπὶ καθαρῶν γεγονότων στατιστικῆς και παρατηρήσεως ἐδραζομένη μελέτη περὶ τῆς περιουτῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιδημίας τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Τὰ συμπεράσματα τοῦ κ. Βάρφα, ἀπόρροια θετικῶν παρατηρήσεων και λίαν πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ἐπιβρίπτουσιν ὄλην τὴν κατάραν τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς ἐλαφρότητος τῶν δημοτικῶν και ὑγειονομικῶν ἀρχῶν, ἐλαφρότητος καθαρῶς ἐγκληματικῆς, δι' ἣς ἂν ὄχι ποινικῶς, διὰ τὸ ἀκαταλόγιστον τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὰς—ἰδίως τὰς δημοτικὰς—μελῶν, ἀλλὰ διοικητικῶς ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῶσιν. Ἦ ἀνάλλοις τοῦ κ. Βάρφα, ἱατροῦ ἐκ τῶν εἰδικωτέρων διὰ τὰς ἐνδελεχεῖς και ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ μελέτας ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἀνεῦρεν ὡς ἀποκλειστικὰς αἰτίας τῆς ἐπιδημίας τὴν ἀνάμιξιν τοῦ μεμολυσμένου ὕδατος τοῦ Κεφαλαρίου μετὰ τοῦ Ἀδριανεῖου ὑδραγωγείου και τὴν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ διθήσιν τῶν ἀποχωρημάτων τῶν παρὰ τοὺς Ἁγίους Ἀσωμάτων στρατιωτικῶν βόθρων.

Ἦ αἰτιολογία αὐτὴ τοῦ κ. Βάρφα θὰ ἐπιβρωσθῇ ἀκλονήτως κατὰ τὸ ἐφετεινὸν θέρος, ἐὰν δὲν θὰ ἔχωμεν ἐπι-

δημῖαν, διότι πιστεύομεν ὅτι ἦρθσαν και αἱ δύο αἰτίαι τῆς περυσινῆς ἐμφανίσεως τῆς.

Θὰ εὐχαριστοῦμεθα πολὺ ἐὰν τὴν ἀξιόλογον μελέτην τοῦ κ. Βάρφα ἐδημοσιέει το Μὴ Χάρεσαι· ἀλλὰ ἐχαίρεκακήσαμεν ἐντροφῆσαντες ὅτι ἐκενώθη κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αἰῶνος, ὅστις τόσοσν σεθδαλίδικα εἶγεν ἀναλλάθει πέρσι τὴν ὑπεράσπισιν τῶν νοσηρῶν ὑδάτων τοῦ Κεφαλαρίου. Φαίνεται ὅτι ὁ συντάκτης του θὰ ἔχῃ ἀδυναμίαν εἰς τὰς πλυντρίδας!

Ἦ ὑπὸ τῆς ἐταιρίας τῶν δημοσίων ἔργων κατασκευῆ Σφαγείου διὰ τὴν πρωτεύουσαν εἶναι ἔργον ὠφελιμώτατον ὑπ' ὅλας τὰς ἐπιφύσεις· ἂν και ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς συστάσεως τῆς εἶχομεν συμβουλεύσει τὸ ἐντιμον Συμβούλιον τῆς νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐργολαβίας του διὰ τῆς κατασκευῆς οὐρητηρίων και ἀποπάτων, οὐχ' ἦττον και ἢ διὰ τοῦ Σφαγείου ἐναοξίς τιμᾶ τὴν εὐφρίαν και τὸ ἐπιχειρηματικὸν τοῦ Συμβουλίου. Δυστυχῶς δὲν ἦθελήσαμεν μέχρι τοῦδε νὰ ὑποβάλωμεν ἐξουτοὺς εἰς τὴν θυσίαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σφαγείου. Ἀλλως θὰ εἶχτε τὴν δυσωδέστεραν περιγραφὴν ἐξ ὅσων δὲν ἀπαντῶσιν οὐδ' εἰς αὐτὰς τὰς σελίδας τοῦ Assommoir τοῦ Ζολᾶ. Ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι και πόρρωθεν διερχόμενοι προσβάλλασθε ὑπὸ τῶν ἀναδιδομένων νεφῶν ἀναθυμιάσεων. Ἐσχηματίσθη ἐκεῖ πηλὸς αἶμακος! Ἦδωρ σχεδὸν δὲν διοχετεύεται. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν σφαγὴν τῶν ζῶων σχεδὸν δηλητηριάζονται. Αὐτοὶ οἱ με τὸ αἶμα συνοικειωμένοι κροσπῶλαι ἀποτροπιάζονται νὰ μεταβαίνουσιν ἐκεῖ. Ἦν και ἐξω τῆς πόλεως, τὸ Σφαγεῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐπηρεάζῃ τὴν δημοσίαν ὑγιεινήν. Οὗτε οἱ Δῆμαρχοι, οὔτε αἱ κατὰ καιροὺς ἀστυνομαί, οὔτε τὸ Ἰα-

σκιαν μου μονολογῶν ὑπολαμβάνων αὐτὴν, ἀντὶ τῆς τουρκοπούλας μου, ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν, ὅτι ὁ ἥλιος πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἔρριπτε τὴν σκιαν μου.  
Ἐλεγον λοιπὸν ἐγὼ πρὸς τὴν σκιαν τοῦ ἐγῶ μου:  
— Γιαθροῦμ, κουζοῦμ, χανοῦμισσά μου, ἀμάν. Σκλαῖος σου νὰ γίνω, δούλός σου νὰ πεθάνω. Νὰ μὴ σώσω, νὰ μὴ φτάσω, ἂν τοῦρκος δὲν γινῶ γιὰ νὰ σὲ πάρω.  
Πέντε λίρες μοῦ δίνει ὁ Πασσᾶς τὸ μῆνα, παρ' ἑτες, σοῦ τῆς χαρίζω. Εἶμαι και δημοσιογράφος, γράφω ὡς και σ' αὐτὴ τὴν Κλειῶ. Μὴ ἀπορρίψῃς τὸν ἔρωτά μου, διότι αὐτοχειριάζομαι και ἀποθνήσκω ζῶν. Ἀχ, βιάχ. Θὰ σταματῶ τὸνομά σου με ἀνάληα στὸ χέρι. Ἐγὼ εἶμαι διὰ σὲ, γενοῦ και σὺ δι' ἐμέ.

Βάρκα θέλω νὰ πηγαίνω μ' ἀνοιγμένα τὰ πανιὰ Ν' ἀμολάρω τὸ τιμόνι, νὰ μαζεύω τὰ πανιά, Τράβα τὸ κουπί, βαρκάρη, τράβα, ἴσα, δυνατὰ, Ἐγὼ μῶλα, μπάρα μέσα, ταρτατὰμ ταρτατὰ.  
Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, τεθνάναι δὴ κρεῖττον ἢ ζῆν ἐν αἰσχύνῃ. Και τί νομίζεις; Νομίζεις, ὅτι θὰ σὲ ἐξερσθῇ ἄλλος ἐμοῦ μεῖζον; Οὐ. Λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι διὰ σὲ, ἔλθε, ἄφε, νὰ ριθῶ εἰς τὰς τὰς ἀγκάλας σου, διότι εἶμαι τρελός, με τρέλανες.  
Και αὐτὰ λέγων ὤρμησα νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν σκιαν μου.  
Τὴν κνηγῶ, μοῦ φεύγει. Τρέχω, τρέχεις Στέκομαι,

στέκεται. Ἀπ' ἐδῶ τὴν ἔχω, ἀπὸ κεῖ μοῦ φεύγει, ρθάνω πρὸ ἐνὸς δένδρου και ἴσταται ἐκείνη πρὸ αὐτοῦ ορθία.  
Τετέλεσται, τῶρα πλέον δὲν μοῦ γλυτώνεις, βοῶ, και ρίπτομαι με ἀνοικτὰς ἀγκάλας κατ' αὐτῆς.  
Πτωχά μου μουτρα.  
Πρηνῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, με σπασμένη αὐτὴ, και ξεγδαρμένα χέρια κατεκείμενη ἐπὶ ὠραν σχεδὸν ὡς ἀκαίσθητος.  
Εἶχα κατασκοποθῆ.  
Τί εἶχε συμβῆ; Ἦμην μεθυσμένος, διότι ἀπελθὼν ἐκ τοῦ οἴκου τῆς τουρκοπούλας μου, ἔφερα σβάρνα τὰ μαγαζιὰ ροφῶν εἰς ἐκάστην ἐπίσκεψιν αὐτῶν και ἀνὰ μίαν μαστίχην.  
Φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ κτύπου εἶχον συνέλθει, διότι ἐγερθεῖς ἔσπευσα πρὸς τὸ δωμάτιόν μου, με βῆμα τόσοσν ταχὺ, ὡστε ἀμυβιβάλλω ἂν με κατεπρόφθανε ἢ σκιά μου, ἦπες ἐν τῇ ἐπιστροφῇ μου εἶχε τὴν κακοῦθιαν νὰ ἐπεταί ἐμοῦ.  
Ἦ ἀποσιωπῶν τὴν ἀφήγησιν τῶν ὄσων ὄνειρων εἶχον εἶδει κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, και εἰς ἄ προτεσταται ἢ τουρκοπούλα μου.  
Περὶ τὰς χαρτυγὰς, ἀφοῦ μοῦ διέφυγε τὸ ἐπάπλωμα, περὶ τὴν κλίνην μου στροφογυρίζων, κατερρίφθη αὐτῆς βαρὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐξαπλωθεῖς.  
[Ἦ συνέχεια εἰς τὸ προσεχέ.]  
Παλαμάνθρωπος.

τροσυεδρίον, ούτε ή όμογενική τής υγείας έπιτροπή συ- νεκινήθησαν έν τοιαύτης καταστάσεως.

Έπρεπε ή κερδοσκοπία νά εύρη συμφόνον εις τήν υπό τήν έποψιν αύτήν βελτίωσιν τών όρων τής 'Αθηναϊκής υγείας, διά νά άποκτήσωμεν ό,τι πάσα πόλις από κατα- βολής αύτης όφείλει νά έχη.

Η έπιχειρήσις είναι κερδοσκοπικωτάτη· άλλως πνεύμα ώς ό Καραπάνος δέν τήν άνελάμβανεν, δάκτυλοι ώς οι του Κεχαγια δέν τήν ήγγίζον. Αι δαπάναι του Σφαγείου δέν δύνανται νά είναι ή άναλόγως μικραί. Ένώ τά έ- σοδά τής έπί τή βάσει του φόρου όν θά συναζή δι' έκα- στον ζών, άρχομένου από 15 λεπ. κατά κεφαλήν και φθάνοντος μέχρι 1.50, έπί τή βάσει τής αύξήσεως του πληθυσμού, και έπί τή βάσει τής έπί τριακονταετιαήν διαρκείας του προνομίου.

Ο έπί τών ζώνων φόρος ηύξηθη ήδη υπό του κ. ύπουρ- γού τών Οικονομικών· προστίθενται ήδη νέα βάρη υπό του κ. Κεχαγια· ή χρήσις του κρέατος κινδυνεύει νά πε- ριορισθί μόνον εις τās άνωτέρας τάξεις. Ούχ ήττον δέν παραπονούμεθα διά τουτο· ό έχων τρώγει, ό μη έχων άς φροντίση νά έχη· άφού μάλιστα ό κ. Κοσσονάκος έχα- λάρωσε τόσον τους άστυνομικούς δεσμούς, ώστε όλα τά χρηματοκιβώτια και τών έμπορικών τά κλειθρα είναι υπό τήν νυκτερινήν διαθεσιν του τυχόντος νησιτικού. Παραδε- χόμεθα λοιπόν τήν εύφρα θεωρίαν του κ. Καλλιγιά μη παραδεχομένου ότι «ή αύξησις του έπί τών ζώνων φόρου φέρει αύξησιν εις τήν τιμήν του κρέατος κατ' όκείν.» Α- διάφορον άν ή αύξησις τής τιμής του κρέατος κατ' όκείν βαινεί καλώς, ως ό Καλλιγιάς χορεύων τό τσάμικο έν τή αίθούση του Ξενοδοχείου του Φαλήρου· ό κ. Καλι- γιάς φανίνεται άγοράζων τό κρέας κατ' άβάδια όλόκληρα ζωντανά, τερπόμενος έπί τή θέα των· και ούτω ή όκείν δέν του φανίνεται έπαισιθητή.

Τό ούσιοδέστερον ζήτημα καθ' ήμέας είναι τούτο : Θά κερδίση ή εταιρία ή αναλαμβάνουσα τό σφαγείον ή όχι ; Και βεβαίως τά καθαρά κέρδη τής δυνατόν νά είναι και έκατόν, και διακόσιαι χιλιάδες δραχμών. Τι έμπόδιζε τόν Δήμον νά αναλάβη αύτός τήν κατασκευήν του Σφα- γείου και νά προσθήη μίαν έτι πρόσδοον εις τους μικρούς του πόρους ; Η κατασκευή Σφαγείου δέν είναι άποκλει- στικώς έργον του Δήμου ; Διατί νά παραχωρήση τά δι- καιώματά του και τά έξ αύτών κέρδη του εις ιδιώτας, άφού ό δήμος λιμώττη και στερείται ; Έσχημάτισε δά- νειον προς άγοράν του θεάτρου, έπιχειρήσεως ήκιστα κερδοσκοπικής, ίσως δέ και επίζημιού. Αντι τούτου δέν ήδύνατο νά αναλάβη τήν κατασκευήν του Σφαγείου ;

Εις τās έρωτήσεις αύτάς άπαντῶμεν ότι χάρις εις τήν έκτακτον Ικανότητα και νοημοσύνην του κ. Δημάργου, ό Δήμος ήμῶν διατελεί εις κατάστασιν κηδεμονίας. Και έκαμε πολύ καλά ό κ. Κεχαγιας και οι συν αύτώ νά διο- ρισθώσιν έπιτροποί του. Ας διαχειρίζωνται τά δικαιο- ματά του, άς νέμωνται τās προσόδους του, άς άκριβαί- νωσι τό κρέας, όλα αύτά είναι καλώς καμωμένα, άφού ό Δήμαρχός μας ούτε νά σκεφθί τίποτε δύναται, ούτε νά εκτελέση.

Απέθανεν εύσυνείδητος έπιστήμων, χρήσιμος κα- θηγητής, φιλόανθρωπος και συμπαθητικώτατος Ιατρός, άγαθός οικογενειάρχης, τρυφερός φίλος, προσφιλής συμ- πολιτής, έν τή άκμή τής ήλικίας του, έν τή άκμή τής

έπιστημονικής λειτουργίας του, έν μέσω οικογενείας πεν- θούσης, έν μέσω φίλων πονούντων, υπό νόσου τόσον συμ- πτωματικής, ό Ιατρός και Καθηγητής του Πανεπιστη- μίου και Ίππότης του Χρυσού Σταυρού του Σωτήρος **Αντώνιος Βιταάρης.**

# ΟΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ

Λίγοι άθῶοι στίχοι μου για τόν έσταυρωμένο 'στους **Μή μου Άππου** έφεραν πολύ έρεθισμό, μ' ώνόμασαν Αντίχριστο, χωρίς καρδιά πλωμένο, κί' όλοι για μέ' ψιθύρισαν βαρύ άφορισμό. Και μάλιστα έγραψανε 'στη Σύνοδο ν' άνοιξη τό άγιασμένο στόμα τής και νά μ' άποκηρύξη.

Ακούς νά πῶ πῶς ό Χριστός άπ' τήν πολλή χαρά του ήπιε κρασί κί' έμέθυσε, χωρίς νά τό προσέξη ; πῶς 'σόν μπαρμπέρη έτρεξε νά κόψη τά μαλλιά του, πῶς κάπου κάπου 'φώναζε 'Αμάν, Χριστέ κί' άς φέξη ; Είμαι τφόντι άθλιος, αίσχυρός, ρυπαρογράφος, και ή ψυχή μου άθνη και βρωμερή σαν 'τάφος.

Και έκψαν οι εύσεβείς 'στην Κέρκυρα τό φύλλο, και «Κάτω οι Αντίχριστοι» έφώναζε τ' άσκέρι, και ίσως θά μ' έσταύρωναν εις του σταυρού τό ξύλο, άν τύχαινε ό διάβολος 'μπροστά των νά μέ φέρη. Μά εκψε, μ' άφώρισε τών εύσεβῶν τό γένος, και έτσι μένει ό Χριστός ίκνοποιημένος.

Τί νά σάς πῶ ; μ' αύτά κί' αύτά άρχίζω νά φοβούμαι, μή τής κατάρκεις μετρηταίς κί' ό διάβολος τής πάρη κί' έλθη μιά νύκτα έξαφνα εκεί όπου κοιμούμαι, για τή φρικτή του κύλασι κί' έμένα ν' άγκαζάρη. Χριστέ μου, ίλωσ γενού, φρουρός έμπρός μου στάσου, και δέν θά γράψω άλλοτε πῶς κόβεις τά μαλλιά σου.

Και έπρεπε, φιλόχριστοι, τφόντι κατ' χρέος νά στείλετε τόν άθρο 'στό διάβολο πεσκέσι' υπεχρεώθη βέβαια μ' αύτό ό Ναζωραίος, και από τώρα 'στην Έδέμ σάς έτοιμάζει θέσι. Έμπρός, έμπρός, χημήξετε επάνω μου μέ λύσσα. Για σάς οι κήποι τής Έδέμ, για μέ ή μαύρη πίσσα.

Αλλά σταθίτε παρεκεί νά σάς καλοκτυτάζω . . . άν και 'σόν κόσμο φαινέσθε καλοί Χριστιανοί, άλλ' όμως ζεθεάματα 'μπορώ νά σάς φωνάζω, χωρίς για τούτο βέβαια νά σάς κακοφανή. Σας ξέρω, εύσεβέστατοι, σας ξέρω, Φαρισσαίοι . . . άμα γελάτε μέσα σας, τό μάτι σας θά κλαίη.

Σεις τό θεό τόν κρύβετε μέσ' τή βαθειά σας τσέπη· είναι γεμάτη ; κάνετε μετάνοιαις έως κάτω, δέν είναι ; ... τότε τό Χριστό κινείς σας δέν τόν βλέπει, κί' εύθυσ τόν παραδίδετε 'σόν Πόντιο Πιλάτο. Τότε καμμά δέν γίνεται για τό Χριστό άντάρκ, κί' αν ό Χριστός έμέθυσε, δέν δίνετε πεντάρα.

Ω ! από πόσους τ' άγια 'στους σκύλους δέν πετεινούνται ! Ω ! πόσοι δέν 'φασκέλωσαν κρυφά τόν ούρανό ! Και πόσα χέρια άπ' αύτά όπου σταυροκοπεύονται, δέν γδύνουν άσυνείδητα τή χήρα, τ' όρφανό ! Και όμως έρεθίζονται, αν 'λίγο ένας παίζη, και 'πή πῶς είπε ό Χριστός 'Αμάν, Χριστέ, κί' άς φέξη.»

Θρησκείας, πολιτεύματα, και όλα τά πορνεύουν, δέν νοιώθουν μέσα 'στην καρδιά για τίποτε άγάπη, και όχι μόνο τόν Χριστό άλήθεια δέν λατρεύουν, άλλ' ούτε καν τόν **Όσιρι**, τόν **Βάαλ** ή τόν **Άπι- Γί**· αύτους καμμά δέν 'βρίσκεται άληθινή θεότητα, και ό Χριστός τους φαίνεται σαν ένας τροφοδότης.

Μακρυά από ψευδευλαθείς και ψευδοκαλογήρους... και ό Χριστός αν έβλεπε τήν άφοσίωσι τους, εκείνα τά δαιμόνια, που έβαλλε 'στους χοίρους, βεβαίως θά τά 'πρόσταζε νά 'μπούν μέσ' στο κορμί τους. Δέν θέλει τέτολους ό Χριστός 'στη γή αντιπροσώπους, θέλει σωτήρας, μάρτυρας και λογικούς ανθρώπους.

Souris.

## ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ.

Έν τοίς διαφόροις του ύπ' αριθ. 1082 φύλλου τής *Πρωτας* άνέγνων αθωμανικός στρατός έπιπεσών κατ' του έν Τυρνάβω ποιμνιστασίου του κ. Αργυροπούλου ήρ- πασε τέσσαρας Ίππους και τετρακόσια *έβδομήκορτα* πρό- βατα. Ταύτα δέ έν πλήρη μεσημβρία και έπί έλληνικού εδάφους κατ' τήν *Ερμερίδα*. Δέν διαμφισθητώ τό γεγονός ως μη λαθόν χώραν· επειδή δυστυχώς είναι γεγονός· ούχι δέ τό πρώτον έτι δυστυχέστερον, ούδέ τό δεύτερον, ούδέ τό τρίτον. Πλειστάκις τά τοιαύτα συνέ- θησαν, και ως μη όφείλε θά συμβαινῶσιν· είναι άπόρ- ρια τής Κομμουνδυρείου όροθετικής μας γραμμής· αυ- ριον δέ θά μέξ άρπάση ό οθωμανικός στρατός και άνδρας και γυναίκας και τέκνα, ούχι έκ των χωριών, άλλα και εξ αυτού του Τυρνάβου τής στρατηγικής Θεσσαλικής πό- λεως μας. Είπεν έν τή συμβάσει ή οθωμανική κυβέρνησις ότι ή όροθετική γραμμή δια τής κορυφής του όρους *Κρι- τήρι* θά διέρχηται· και οι πολιτικοί μας γεωγράφοι· εδέ- χθησαν όρος *Κριτήρι*. Ποῦ εύρετε, κ. πολιτικοί και στρα- τωτικοί, όρος *Κριτήρι*, και παρεδέχθητε γραμμήν όρο-

θετικήν έλαττωματικωτάτην, έπικρεμαζμένην ως δαμό- κλειος σπάθη έπί τήν Λάρισσαν και τόν Τύρνάβον, εκ των παραθύρων των οικιών του όποιου διακρίνονται τά επ' ώμου όπλα των φρουρών Τούρκων; Εύρομεν, άπαντῶ- σιν ήδη ούτοι, ένθα εύρον και οι κ. δημοσιογράφοι μας τό ποιμνιστάσιον του κ. Αργυροπούλου. Πόσον θαυμα- σιοί γεωγράφοι είμεθα! *Κριτήρι* ονομάζουσιν οι έν Τυρνό- βω και τοίς περίξ άκραν (*άκρωτήριον*) όρους κελουμένου κοινῶς *Λουσαράκι*, άπολήγουσαν εις τήν Τυρνάβειον κοι- λάδα, ως τά άκρωτήρια εις τήν θάλασσαν· και οι πολιτοί πολιτικοί μας εξέλαβον τήν άκραν ταύτην ως όρος κα- τάλληλον προς στρατηγικήν γραμμήν· όπως και τινες δη- μοσιογράφοι μας εξέλαβον τό παρ' τήν όροθετικήν γραμ- μήν μικρόν χωρίον *Αργυροπούλι*, πλησίον του όποιου έγένετο ή άρπαγή των προβάτων, ως ποιμνιστάσιον του κ. Αργυροπούλου. Ουδῶλος δέ άπορον και νά έρωτήση τις τίνος Αργυροπούλου του βουλευτου Άλυμου ή Άν- δρου ; Ωστε ως βλέπετε, φίλε κ. Γαβριηλίδη, είμεθα γεωγράφοι, ιδία του τόπου μας, άγεωγράφητοι, μοναδι- κοί εις τό είδος μας· πλάττομεν όρη και μεταβάλλομεν θαυματουργούντες τά όρη εις βουλευτάς.

Νέηλος.

## ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ.

### ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Αξιότιμε κ. συντάκτα του **Μή Χάνεσαι**,

Τής συζητήσεως ληξάσης ό καθηγητής κ. **Μαγγίνας** άνέγνω διατριβήν «περί όστεώματος έμπίσχου κατ' τήν σαρκώδη υπερώαν εις γυναίκα 30 έτών.» Μετά τήν ιστο- ρίαν τής άρρώστου και τήν έπιτυχή αύτης έγγείρησιν, δι' ής εξήρηθη ό όγκος, έν και έπίδεικνύει σπάνιον πάν- τος εις τά μέλη του Συνεδρίου, ό έπιμελέστατος χει- ρουργός εκθέτει έν συνόψει διαφόρους σκέψεις περι τής πιθανής τούτου άρχικής παραγωγής. Ένώ ή άκριβής μι- κροσκοπική εξέταση δεικνυσιν όστεώμα έντεθυλακισμένον καθαρώτατα φαινόμενον, αι εξηγήσεις αι διδόμεναι δια τήν γένεσιν των όστεωμάτων τούτων υπό των διασήμων *Virehow* και *Cohnheim* δέν φαινόνται έπαρκείς ως προς τήν παραγωγήν τούτου. Τέλος δέ εκρινε τόν όγκον τού- τον ως πολλού λόγου άξιον και πρωτότυπον εις τό είδος του, μη άναγρασόμενον μέχρι τούδε έν τή όγκολογία

Μετά τόν κ. Χατζημηχάλην παρατηρήσαντα τινα έπί έπιστημονικών τινών όρων έπί τής άνακοινώσεως του κ. **Μαγγίνα**, ό ύφηγητής κ. **Χασιώτης** λαμβάνει τόν λό- γον, και άνακοινοί τῶ συνεδρίῳ σπουδαιοτάτην μικροσκο- πικήν μελέτην «περί του άξονικού κύλινδρου των νεύ- ρων.» Έν ταύτη, δια βραχέων άναπτύξας πάσας τās μέγρι σήμεραν έπί του κεφαλαίου τούτου εργασίας και μετ' έπιστημονικού θαύρους έλέγγων αύτάς, συναγει έκ των στενών αυτού μελετών τά εξής : Ο άξονικός κύλι- νδρος είτε εις τās γυμνάς, είτε εις τās μυελοφόρους νευ-

ρικός ίνας ανήκων, είνε κυτταρικός και ούχι νηματοειδής· α) διότι αποδεικνύεται εν αύτῃ πυρήν, ενίοτε και πυρήνισκος, β) διότι, αν μη τοῦτο, αποδεικνύεται σκοτεινή τις θέσις πρὸς αντικατάστασιν ἐκείνου· γ) διότι αποδεικνύονται εν ταῖς μυελοφόροις νευρικός ἰσὶ γῦροι μυελώδεις, οὐδέν κοινόν ἔχοντες πρὸς τοὺς δακτυλίους ἢ τὰς έντομάς, ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρον τῆς μυελώδους μεμβράνης διήκοντες, εἰς τρόπον ὡστε συνιστάται μία κυτταρική διαίρεσις, συγκειμένη ἐκ πυρήνος (ἢ σκοτεινῆς θέσεως), ἐκ πρωτοπλάσματος (τῆς ἀξονικῆς οὐσίης) και ἐκ μεμβράνης μυελώδους, ἢ προστίθεται και ἡ μεμβράνη τοῦ Schwann, ὅπου αὕτη ἀρχεται νὰ ὑπάρχη. Τὰ κύτταρα ταῦτα, ἀ ἀποκαλεῖ ἀξονικά κύτταρα, ἀποτελοῦσι μίαν ἀδιάκοπον σειρὰν, ἀλλ' ὑπὸ ποικίλα σχήματα. Εἶτα ἐξελθόντων τὰς πρωτοπλασματικὰς ἀποφύδας τῶν γαγγλίων ἀποδεικνύει ταύτας πάσας οὐσας τῆς αὐτῆς φύσεως και μέχρι σημείου τινὸς κυτταρικός· ἐρμηνεύει δὲ τὰς έν αὐταῖς παρατηρηθείσας διογκώσεις, ὡς θέσεις σκοτεινὰς. Οὕτω λοιπὸν παραλληλίζει τὰς νευρικός ίνας πρὸς τὰ νευρικά κύτταρα, ἐξ οὗ ἐξηγεῖ και συμβιβάζει τὰς διχογνωμίας τῶν ιστολόγων.—Τὴν διατριβὴν ταύτην μίαν τῶν μᾶλλον σπουδαίων έν τῷ ἐαυτῆς κλάδῳ μετὰ χειροκροτημάτων δέχεται τὸ Συνέδριον.

Μετὰ τοῦτον ὁ ὀφηγητὴς **Λουκᾶς Παπαϊωάννου**, ἐξ Ἀραχώβης, ὑπὸ μορφὴν οὐχι τὴν μᾶλλον λεπτογράμμον, ἐγκλείων παρατηρητὴν βαθὺν και ἰατρὸν μάλα παιδευμένον, και κάτοχον τῆς γλώσσης, ὅπως ὀλίγοι τῶν ὀμιλησάντων, διηγείται έν ἐκτάσει τὰ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τῆς Εὐφλογίας ἢ Ἐβλογίας τοῦ ἔτους 1872 έν Ἀραχώβῃ. Κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ταύτην, συμβᾶσαν έν πόλει, 3,000 κατοίκων περίπου, δι' εὐκολοῦ ἦτο ἡ ἀκριβὴς παρατήρησις, ὁ δεινὸς παρατηρητὴς, ἡδυνήθη τὸ μὲν νὰ ἐξακριβώσῃ τινὰ τῶν ἀμφισβητουμένων περί εὐφλογίας ζητημάτων, τὸ δὲ και νὰ προσθέσῃ ἄλλα τινά. Τὰ σπουδαιότερα ἐκ τῶν τὸ πρῶτον παρατηρηθέντων ὧν ἡδυνήθημεν νὰ ἀντιληφθῶμεν, εἶνε τὰ περί μεταδόσεως τοῦ νοσήματος, ἦν εἶδε μεταδοθεῖσαν και κατὰ τὴν α. περίοδον, και δι' ἐλαχίστων ἀντικειμένων εὐρισκομένων έν τῷ δωματίῳ τοῦ πάσχοντος, και διὰ τῶν περιπίπτωμένων μυιῶν· ὅτι και ἐμβολιασθέντες εἶτε διὰ δαμαλίδος, εἶτε δι' ὕλης εὐφλογίας, ὡς και ἄλλοτε παθόντες, πάλιν προσεβλήθησαν· ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐπιπέσεως κυμαίνεται ἀπὸ 13—24 ἡμερῶν, και τέλος ὅτι πολλάκις προέγνωσεν εὐφλογίαν ὡς ἐκ γραμμῆς ἐρυθρᾶς ἣτις παρηκολούθει τὴν διὰ τοῦ ὄνυχος σημείωσιν τοῦ δέρματος.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γεννᾶται μικρὰ συζήτησις, καθ' ἣν λαμβάνουσι πολλοὶ τὸν λόγον, έν οἷς οἱ κ.κ. **Κοντάκης**, στρατιωτικὸς ἰατρός, ἀναφέρων ὅτι εἶδε παθόντας εὐφλογίαν, οἷτινες, ἐκ νέου προσβληθέντες, ἀπεθάνον, **Ἀντωνιάδης**, στρ. ἰατ., ὅστις οὗτος ἀνέφερε περιστατικὸν ἀνθυπασιπιστοῦ τινὸς, δις προσβληθέντος και θανόντος κατὰ τὴν δευτέραν προσβολὴν, **Ἀλμπανάκης** και **Στεκούλης**, ἀναφέροντες παραδείγματα τρις προσβληθέντων και εἰς τὴν τρίτην προσβολὴν θανόντων, και **Ζαμπακὸς**, ὅστις και οὗτος εἶδε παρόμοια περιστατικά, ἀλλ' έν γένει παρετήρησεν, ὅπως και ὁ κ. Παπαϊωάννου, ὅτι ἡ δευτέρα προσβολὴ ἢ ἦν ἀσθενῆς εὐφλογία πᾶν ἢ ψευδευφλογία.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἐκ Σπετσῶν κ. **Ὀρλάνδος**, ἀρκούντως μαρτυρῶν τὸ ἀνδρικὸν παράστημα και τὸ κάλλος τῆς χώρας ἐξ ἧς ἔρχεται, ἀναφέρει ὀλίγα περὶ δύο περιπτώσεων ἀναισθησίας και ἡμιπληγίας ὑστερικής ἰαθεισῶν διὰ τοῦ τρόμου· και διηγεται τὴν ἱστορίαν α) γυναικὸς ἣτις, ἐξ ἠθικῆς ἀφορμῆς πεσοῦσα ἀναισθητος και ἔκτοτε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καταλαμβανόμενη ὑπὸ κεφαλαλγίας και πίπτουσα λειπόθυμος, ἔφερεν ἐξετασθεῖσα ὀλόκληρον τὸ δεξιὸν ἡμισυ μέχρι τῆς μέσης ἀκριβῶς γραμμῆς ἐστερημένον πάσης αἰσθήσεως· αὕτη μετὰ ἐπάνοδον ἐκ μονῆς, έν ἣ πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν εἶχε μεταβῆ, συντρώγουσα μετὰ τῶν οἰκείων εἰς συμπόσιον, ἰάθη διὰ τοῦ ἐξῆς περιέργου τρόπου. Καθ' ἣν ὥραν ἐτρώγον, ἀνετράπη ἐξ ἀπροσεξίας ἢ λυγχία. Ἐκ τούτου παθνικός κατέλαβε τοὺς συνδαιτημόνας, και δὴ και τὴν πάσχουσαν, ἣτις ἔκτοτε και τὴν αἰσθησιν εὔρε και ὑπὸ τῆς κεφαλαλγίας και τῶν λειποθυγιῶν οὐδέποτε προσεβλήθη· β) ὑπὸ τούτουτοῦ περιστατικῶ ὀδηγούμενος τὴν ἐκπληξιν και τὸν φόβον μετεχειρίσθη ἐπὶ δευτέρας γυναικὸς παρόμοια πάσχούσης, ἣτις και αὕτη μεγάλως ἐβελτιώθη, και νῦν καλῶς πᾶν ἔχει διὰ τῆς μεταλλοθεραπευτικῆς ἐξακολουθοῦσα τὴν θεραπείαν.

Μετὰ μικρὰς τοῦ κ. Ζίφου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου παρατηρήσεις, και τῆς ἀνακοινώσεως περιέργων τινῶν περιστατικῶν ὁμοίας φύσεως, ὁ καθηγητὴς **Παῦλος Ἰωάννου**, παρουσιάζων τὴν φωτογραφίαν ἀνδρὸς φέροντος πελώριον ὄγκον, καθικνούμενον ἀπὸ τοῦ βουδωνικοῦ σωλήνος μέχρι τοῦ ἀστραγάλου, (65. ἐ. τ. μ.) ὀμιλεῖ ἐπὶ τούτου διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν καλλιπεσίας και καθαρᾶς γλώσσης. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, λέγει, τοῦ ὄγκου εἶνε ὅτι πρόκειται περί ἐλεφαντιάσεως· και ὁμοῦς περί παντὸς ἄλλου και οὐχι περί αὐτῆς πρόκειται. Ὁ ἀσθενὴς ἐνθυμεῖται ὅτι μέχρις ἐσχάτων, πρὸ 10 περίπου ἐτῶν, εἶχε ἐτι καλῶς (εἶνε δὲ περίπου 30 ἐτῶν) ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, έν τμήμα τοῦ ὄσχεου, ἄτινα ἀμφοτέρω ἦσαν πλήρη, ἤρξατο μεγεθυνόμενον, και κατὰ μικρὸν φθάσαν εἰς τὸ σημεῖον ὅπερ σήμερον βλέπομεν. Τὸ δέρμα τοῦ ὄγκου εἶνε τραχύτερον, ἀλλ' οὐχι σκληρόν, αἱ φλέβες διογκωμέναι και παχέαι κτλ. Ὁ ὄγκος εἶνε βαρὺς, ἀλλὰ μικρὰν μόνον ἐνόχλησιν δίδει τῷ πάσχοντι, οὐχι σκληρὸς, και παρουσιάζει διὰ τῆς ἐπικρούσεως εἰς μὲν τὸ ἄνω τμήμα, ἀκριβῶς διὰ γραμμῆς τοῦ κάτω χωριζόμενον, τυμπανικὸν ἦχον· εἰς δὲ τὸ κάτω σαφὴ κλυδασμὸν κτλ. ἐξ ὧν πάντων ἔ κ. Π. Ἰωάννου συμπεραίνει ὅτι πρόκειται περί ὑδροκῆλης πελωρίου, ἣτις πρέσυρεν ἔλικα ἐντέρου ἢ ἐπίπλοον και ἐπεπλάκη οὕτω μετὰ κήλης καθαρᾶς. Ὑπόσχεται νὰ προσαγάγῃ αὔριον τὸν ἀρρωστον, οὐ περιεργότερον οὐδεὶς βεβαίως εἶδε, διότι πάντες οἱ ἰατροὶ ὅσοι περιγράφουσι παρόμοια περιστατικά ἐπιπλοοκῆλης μετὰ ὄσχεοκῆλης, εἶδον πάντοτε πολλῶ μικρότερα τοῦ περί οὗ ἐνταῦθα πρόκειται.

Μεθ' ὃ διελύθη ἡ συνεδρίασις περί ὥραν 12 1/2.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.